

În spital

George Coșbuc

Nu-nțelege vorba, sire.
Zice-același general,
Camarazi, să nu vă mire
Că-ntr-acest spital

Nu-nțeleg nici doi cuvântul
Ce-l vorbim, căci li-e străin,
Sunt vitejii din pământul
Cel de râuri plin,

Pe-unde trec ei veseli vara
Peste munții suri și goi;
Ei de-acolo sunt, din țara
Turmelor de oi...

Scoborând din munți de-a dreptul
Par în lupte-oșteni bătrâni,
Ați văzut cum pun ei pieptul
Sire, sunt români.

Astfel zice generalul
Către tânărul împărat,
La Veneția-n spitalul
Cel improvizat.

În supremele momente
Când căzură peste noi
Alte patru regimente,
În amurg cu ploi

Adunați românii-n vale
Zid în urmă ne-au rămas,
Stăvilind dușmanii-n cale
Până ne-am retras.

Câți de moarte-atunci scăpară
Zilnic în spitale curg;
Toți ca leii se luptară,
Tinere Habsburg;

Și-au murit pentru-mpăratul
Sute de viteji de-ai mei
Dar acest de-aici, din patul

Șapte sute trei,

Care zace așa-n neștire
Și-i lipsește brațul stâng
Îl salut! Dă-mi voie, sire,
Mâna să i-o strâng.

Noaptea scoborî cu ceață,
Luptelor sfârșit punând,
Până-n trista dimineață;
Și rănit zăcând

Printre morți ce-umpleau hotarul
Lângă steagul ce-l avea
Strâns în dreapta sa, stegarul
Singur se zbătea.

Mâine-n zori o să-l găsească,
Mâine-al vostru steag, români,
Mâine stema-mpăratească
La dușmani în mâini!

Ah! și nimeni viu pe-aproape
Dintre-ai săi, ca-ntr-ajutor
El chemându-l, să-și îngroape
Sfântul steag al lor!

Și el n-are, n-are o mână,
Că-n bucăți l-ar destrăma
Și cu mâinile-n țărână
Groapă i-ar săpa!

I-ar săpa-o în stânci cu dinții,
Și-ar muri apoi răsând!
Iată, Doamne-al biruinței,
Tu i-ai dat un gând:

Steagul său, de lângă cruce
Până-n poala dedesubt
Dând cu dinții să-l apuce
Rând pe rând l-a rupt!

Și lăsând prăjina goală,
Ocoli păduri și stânci,
Doborât de răni și boală
Și târât pe brânci

Printre străji și printre cete

Ziua stând ascuns prin văi,
Pân-a patra zi când dete
De fârtați de-ai săi.

N-avea grai, de răni umplutul
Suflet, vai n-avea defel
Dar un steag, pierdut crezutul,
Brâu în sân la el!

Cald bătea-n ferestre-amurgul;
Nimeni n-a mai zis nimic,
Și, plecat spre pat, Habsburgul,
Cătr-acest voinic,

Blând l-a sărutat pe frunte;
Spre români întors apoi:
Vara, pășunând pe munte
Turmele de oi,

Și-adunați pe lângă masă
Iarna la ospăț și nunți,
Spuneți tuturor de-acasă
Celor de prin munți,

Și le-nseninați viața
Cu cuvânt înălțător,
Că pe-un soț de-al vostru-n fața
Voastr-a tuturor.

Sărutându-l împăratul
L-a numit copil al său
Și c-am stat plângând pe patul
Bietului flăcău!..